գիշերն էր, երբ դու ծ առայ, շինական, լեռնական, քեզ տարեկից ազնուազարմ օրիորդի մը առջեւ ծունր դնել եւ նորա ձեռքերուն վրայ Համբոյր եւ գգուանք դրոշմ ել կը համարձակէիր: Բայց երջանկութեան գակտագողի կրկին տարիներն շուտով անցան. Օրիորդը քօղածածուկ՝ յարեւմուտս յուսաց սահմանները ղրկուեցաւ ապաշխարելու եւ դու գանակոծ, բանտարկեալ, շղթայակապ գիշերուան մութուն գաղտնեաց մէջ յարեւելս աշխարհիս կը զրկուէիր վանքի մը մէջ ապաշխարելու այդ եղեռն ալի ժպրհութեան վրայ, որ չի ճանչցիր, ընդարձակ սահմանը, որ կը բաժնէ ազատը անազատ են, ազնուատոհմը՝ անտոհմ են, նախարարը՝ շինական են, հարուստը՝ աղքատեն: Այո՛, այդ Յանցանքին համար, որ առանց յանցանքի սիրել եւ պաշտել համարձակեցար օրիորդ մը, որու ո՛չ իշխանական թագը՝ այլ գեղեցկութիւնը տեսար, իւր սրտին ազնուութեան թափանցեմ ցիր, եւ մոռցար զքեզ, ողորմելի սողուն, եւ ուզեցիր արծուոյ պէս արեւուն բարձրանալ: Ահա տարիներով խորհրդեածութիւնքդ, որ այդ բերդական վանացդ միայնութեան մէջ կ'անցնէիր մտքեդ եւ ուր ուրիշ բան չէիր երաղեր՝ այլ սլանալ այդ պարիսպներու բարձրութենեն եւ իմանալ թէ ինչ եղաւ քու սրտիդ աստուածուհին»:

Ամէն աչք պշուցեալ այս երկու անձանց կը նայէին. կինը՝ գէր բնազանց էակ մ'էր, իւր ամէն մէկ բառը մէկ, մէկ սլաք էին, որ կը վիրաւորէին խեղճ լեռնցին, իւր ամէն մէկ խօսքերը մէկ, մէկ լախտ էին փշրելու համար այդ կորովի մարդուն հին վէրքերով լի սրտին բեկորներ, այդ թշուառ մարդը, որ կը կարծէր թէ է՛լ վէրքերը գոցուած էին սրտին մէջ, վասնզի սրտի վէրքերեն վերջ մարմինը սպիացեր էր պատերազմներու մէջ, այդ մարդը, որ շատ ցաւոց տարեր էր ստոիկեան համբերութեամբ, առանց իւր մռնչման ձայնը լսեցնելու՝ հիմա հոգուոյն խորերէն կը հառաչէր եւ պաղ քրտինք կը թափէր. մարմինը արձան էր եղած եւ ոտքերը իբր թէ բեւեռեալ էին գետնին: Այդ առաջին եւ հրաբորբոք սիրոյն յիշատակը, որ ինք մարած կը կարծէր, վասնզի զանազան եւ դառն արկածներ անցէր էին վրայեն. հիմա իբրեւ օտար շնչէ մխիրներ փչուած՝ փայլուն կրակ մը կ'արծարծէր: Կուզեր գոչել եւ հարցնել եւ իմանալ թէ ի՞նչ էր կամ ի՞նչ